

„Jeg har friet til Deres Datter, Frue!“

Nu kom ogsaa Præsten trampende ind i sin stumpe Jakke, og da han hørte, hvad der var foregaaet, fik hans Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Til en Begyndelse gav han ogsaa forskellige pligtmæssige Bekymringer Luft; men — let overvundet som han blev, hvor der taltes til hans Følelse — smilte han snart, udbredte Armene mod Inger, kaldte Per sin Søn og gav dem med Taarer i Øjnene sin Velsignelse.

Hvorledes Frieriet i Grunden var gaaet for sig, vidste Per knap nok selv. Han maatte bagefter lade sig det fortælle af Inger, og hun fremstillede det paa en Maade, der ikke var fri for at kaste et lidt komisk Skær over ham. Hun sagde, at hun ved de fremmede Præstefolks Bortgang havde villet følge med Forældrene ud til Vognen; men Per havde da pludselig grebet hende om Haanden og holdt hende tilbage.

„Jeg havde virkelig nær skreget, saa haardt du tog. Du skulde bare vide, hvor ondt det gjorde.“

Hun sagde dette uden alt Skælmeri. Det var en alvorlig ment Beklagelse. I det hele var hun foreløbig mindre optaget af Per end af Tanken om den Lykke, hun havde skænket ham. Til nogen Slags Fortrolighed mellem dem kom det da heller ikke. Per kunde mærke, at hun ligefrem undgik at komme paa Tomandshaand med ham. Af Frygt for et Afslag vilde han derfor ikke engang ved sin Bortgang, da de endelig et Øjeblik var bleven alene i Forstuen, bede om et Kys, og han følte sig i Virkeligheden heller ikke krænket af hendes Skyhed. Det var jo netop denne stolte Blu, der fra først af mere end noget andet havde gjort